

Høringssvar – Solvens II-revisjon

1 INNLEDNING

Den Norske Aktuarforening (DNA) viser til Finansdepartementets høring om gjennomføring i norsk rett av forventede EØS-regler som svarer til endringer i Solvens II-direktivet (EU) 2025/2, basert på Finanstilsynets høringsnotat.

DNA er overordnet positiv til høringen og mener at det er lagt opp til en god og strukturert prosess for implementering av Solvens II-revisjon i Norge. Det er særlig positivt at tilsynsmyndigheten har tatt initiativ å legges til rette for tett samarbeid med næringen og involvering av relevante aktører, herunder Norsk Naturskadepool, for å sikre en samordnet utvikling av metoder og rapportering knyttet til flomrisiko. Dette er et godt eksempel på hvordan nasjonale særtrekk kan håndteres gjennom en faglig forankret prosess, der datagrunnlag, risikodelingsmekanismer og eksisterende norske ordninger vurderes samlet.

Samtidig ønsker DNA å fremheve enkelte målrettede og forholdsvis avgrensede forbedringspunkter, særlig knyttet til forholdsmessighet, samordning og praktisering av nasjonalt handlingsrom.

DNA støtter hovedretningen i Solvens II-revisjonen, men mener at gjennomføringen i norsk rett bør bygge på følgende aktuarfaglige prinsipper:

1. Det anbefales at norske myndigheter gjennomfører en helhetlig vurdering av hensiktsmessigheten av rentestressene basert på et bredere og mer representativt datagrunnlag for norske renter, og tar initiativ til dialog med EU-kommisjonen og EIOPA om behovet for en NOK-spesifikk kalibrering.
2. Dokumentasjonskrav for bruk av volatilitetsjustering bør ikke gå lenger enn det som er nødvendig for å underbygge forsvarlig bruk. Det er viktig at eventuelle dokumentasjonskrav ligger innenfor rammen av direktivet og EIOPAs forventninger, og ikke utvikles til et særnorsk tillegg av analyser, sensitiviteter eller prosesskrav. Dersom dokumentasjonskravene blir mer omfattende enn det som følger av det europeiske rammeverket, kan det svekke harmoniseringen og gjøre bruken av volatilitetsjusteringen mindre forutsigbar i Norge.
3. Nasjonale tilpasninger må være begrunnet i reelt risikobehov. Der norske myndigheter benytter nasjonalt handlingsrom, bør det fremgå tydelig hvilken risiko eller hvilket informasjonsbehov tilpasningen skal dekke.
4. Forholdsmessighet må anvendes reelt
Krav til analyse, dokumentasjon og rapportering bør stå i forhold til foretakets størrelse, kompleksitet, risikoprofil og den tilsynsmessige nytten av informasjonen.
5. Rapportering bør samordnes på tvers av regelverk

Informasjon som allerede inngår i ORSA, Solvens II-rapportering, DORA, bærekraftsrapportering eller IRRD-relaterte prosesser bør så langt som mulig kunne gjenbrukes.

2 RENTERISIKO OG KALIBRERING

2.1 OPPSUMMERING OG KONKLUSJONER

Den foreslåtte kalibreringen av renterisiko er i stor grad basert på data fra euroområdet og reflekterer i begrenset grad utviklingen i norske renter. Dette reiser spørsmål om hvorvidt kalibreringen gir et tilstrekkelig representativt uttrykk for risikoen i det norske markedet.

Backtesting utført av DNA indikerer betydelig usikkerhet knyttet til nivået på rentestressene for Norge. Både EIOPAs og Finans Norges kalibreringer kan tolkes som tilnærminger til en 1-av-200-årshendelse, men med ulike implikasjoner for konservatisme og tilpasning til historiske data.

Den relativt konservative kalibreringen fra EIOPA kan ha vesentlige konsekvenser for bransjen, blant annet i form av redusert investeringskapasitet, svakere solvensposisjon og begrenset evne til å tilby langsiktige garanterte produkter.

DNA anbefaler at norske myndigheter foretar en grundigere vurdering av hvorvidt EIOPAs kalibrering gir et rimelig uttrykk for en 1-av-200-årshendelse under norske forhold, og vurderer behovet for en NOK-spesifikk tilnærming gjennom EØS-prosessen.

2.2 EIOPAS KALIBRERING AV RENTERISIKO OG FORSLAG FRA FINANS NORGE

EIOPA har kalibrert rentestresser basert på eurodata frem til og med 2018 (jf. Consultation Paper EIOPA-BoS-19-465_CP, punkt 5.9 og 5.14). Kalibreringen er evaluert gjennom backtesting, hvor ettårige endringer i swaprenter er sammenlignet med foreslåtte stressnivåer. Antall observerte brudd er deretter vurdert opp mot forventet frekvens gitt et konfidensnivå på 99,5-persentilen.

For norske renter ble det ikke observert brudd i EIOPAs analyse (jf. tabell C, side 347), noe som kan indikere at kalibreringen er for konservativ for dette markedet.

På denne bakgrunn har Finans Norge gjennomført egne backtester basert på data for perioden 1999–2025¹. Disse analysene bekrefter et relativt høyt konservatismenivå i EIOPAs kalibrering, og danner grunnlag for et alternativt forslag med lavere stressnivåer, særlig for nedgangssjokk.

Finanstilsynet har i høringsnotatet vurdert Finans Norges forslag ved bruk av data fra og med 2018, med en metodikk som i stor grad samsvarer med EIOPAs tilnærming. I denne analysen er swaprentene justert med 10 basispunkter for å korrigere for kredittpåslag.

¹ <https://www.finansnorge.no/contentassets/9d2b8b29d9c64638ada58027a40ecd68/finance-norway---consultation-response---european-commission---05.09.2025.pdf>

2.3 VURDERING AV RENTESTRESSER I BEGGE FORSLAGENE

2.3.1 Metodologiske kommentarer til backtestingsmetodikken

DNA mener at den anvendte backtestingsmetodikken har vesentlige svakheter. En sentral utfordring er antakelsen om uavhengighet i årlige renteendringer beregnet på daglig basis. I praksis preges slike tidsserier av betydelig autokorrelasjon, noe som innebærer at estimatoren for 99,5-persentilen ikke er effisient og dermed kan gi et misvisende bilde av risikonivået.

På denne bakgrunn mener foreningen at backtestresultatene i større grad bør vurderes kvalitativt. Det kan eksempelvis være mer hensiktsmessig å analysere antall uavhengige stressperioder med brudd eller nær-brudd, fremfor å fokusere på det eksakte antallet daglige observasjoner som overstiger stressnivåene.

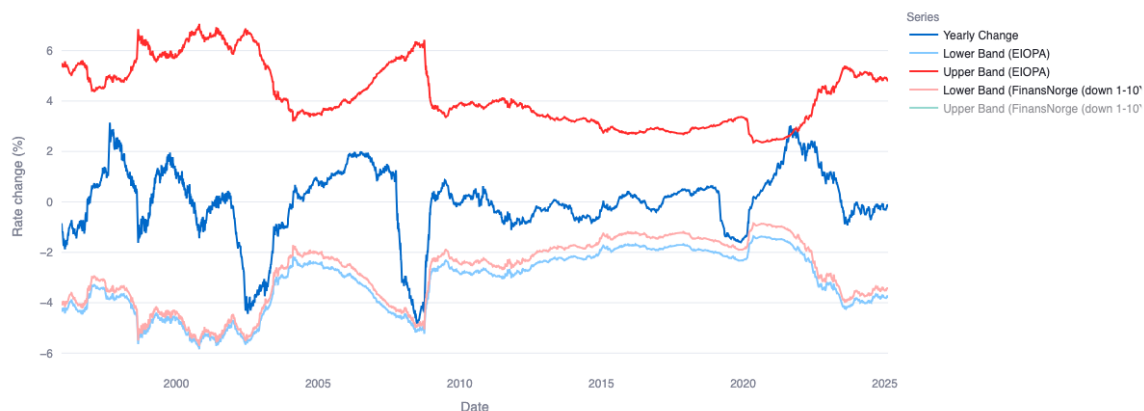
Videre vurderer DNA at datagrunnlaget benyttet av Finanstilsynet, som i hovedsak dekker perioden etter 2018, er relativt begrenset. Etter vår vurdering er denne perioden ikke tilstrekkelig representativ for å evaluere kalibreringens egenskaper over ulike renteregimer.

2.3.2 Backtester utført av DNA mot historiske data.

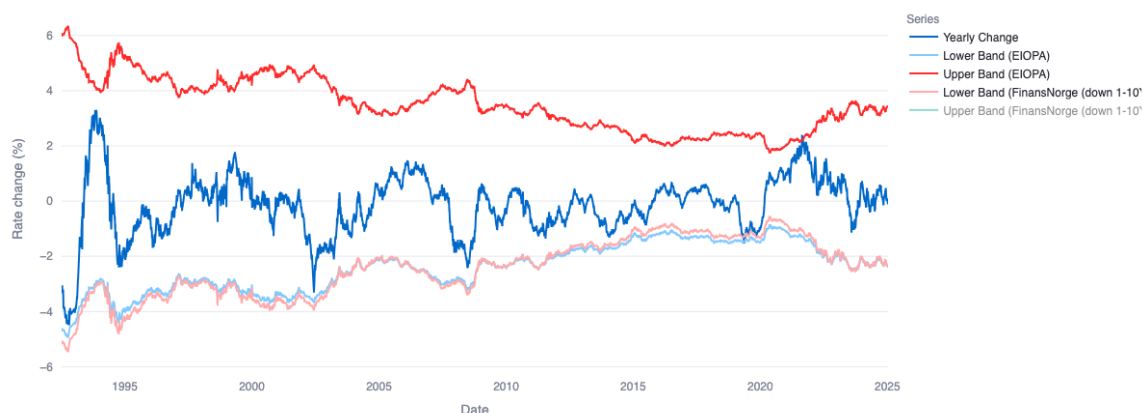
DNA utførte sine egne backtester basert på tilgjengelige forslag for kalibrering av rentestresser fra EIOPA og Finans Norge. Backtester ble utført med lignende metodikk som anvendt av EIOPA, Finans Norge og Finanstilsynet, men med fokus på kvalitative vurderinger.

Backtesten sammenligner historisk ett års endring i swaprente for en bestemt løpetid med stress for renteoppgang og nedgang beregnet etter forslag fra EIOPA og Finans Norge basert på initialt rentenivå. Backtesten ble utført på daglige data for alle løpetider mellom 1 år og 10 år.

Figurene nedenfor viser resultater av foreningens backtesting for utvalgte løpetider. Historiske ett års endringer i rente ble merket med blå linje. Rød og lysblå farge viser stresser for (hhv.) renteoppgang og nedgang etter EIOPAs forslag. Lysrød linje representerer forslaget til stress for rentenedgang etter forslaget fra Finans Norge.

Figur 1 Backtesting av 1-års swaprente.

Figur 2 Backtesting av 5-års swaprente.

Figur 3 Backtesting av 10-års swaprente.

Backtestene indikerer at Finans Norges kalibrering er bedre tilpasset observerte data, mens EIOPAs kalibrering fremstår som mer konservativ.

For EIOPAs kalibrering observeres brudd i hovedsak knyttet til renteutviklingen under pandemien i 2019–2020, og det er i liten grad identifisert nær-brudd i øvrige perioder. Finans Norges kalibrering gir tilsvarende brudd i denne perioden, men også flere nær-brudd i tidligere perioder, herunder rundt 2002–2003 og 2016–2017 for enkelte løpetider.

Backtestene gir imidlertid ikke grunnlag for å konkludere med at noen av kalibreringene fremstår som klart urimelige. EIOPAs kalibrering er mer konservativ for norske renter enn for flere andre markeder, men ligger fortsatt innenfor det som kan anses som et plausibelt nivå for en 1-av-200-årshendelse.

Samtidig viser analysene at problemstillingen er kompleks og preget av betydelig estimeringsusikkerhet.

2.3.3 Rentestresser fra rentemodeller

DNA har også gjennomført analyser hvor 1-av-200-års rentestress er estimert ved hjelp av standard rentemodeller. Følgende korttidsrentemodeller er benyttet: énfaktor Cox–Ingersoll–Ross-modell (med skift), énfaktor Black–Karasinski-modell (med skift) og trefaktor Cox–Ingersoll–Ross-modell (med skift).

Modellene er estimert på månedlige data for perioden 1995–2025 ved bruk av utvidet Kalman-filter kombinert med maksimum likelihood-estimering. Resultatene viser gjennomgående lavere estimerte nedgangsstress enn både EIOPAs og Finans Norges forslag, særlig ved lave renter og lange løpetider.

Dette medfører også flere brudd i backtestingen, noe som indikerer at modellene ikke har tilstrekkelig prediksjonsevne til å fange ekstreme renteendringer.

Resultatene kan tolkes som en indikasjon på at slike modeller har utfordringer med å reprodusere rentedynamikk på en konsistent måte på tvers av ulike renteregimer, særlig når både høy- og lavrentemiljøer skal modelleres med samme parameterne.

2.4 KONSEKVENSER FOR BRANSJEN

Selv relativt små forskjeller i kalibrering av rentestressene har betydelige implikasjoner for livsforsikringsselskaper i Norge. Dette skyldes den lange durasjonen i forsikringstekniske avsetninger, som gjør kapitalkravene særlig følsomme for endringer i renteforutsetninger.

Strengere rentestresser kan dermed redusere selskapenes risikokapasitet og begrense muligheten til å tilby langsiktige garanterte produkter. Dette kan motvirke regulatoriske mål om langsiktig investering og effektiv risikobærende kapasitet i økonomien.

For skadeforsikringsselskaper er effekten mer begrenset, da disse i større grad er eksponert for renteoppgang snarere enn rentenedgang. Stressnivåene på oppsiden er i liten grad påvirket av Finans Norges forslag.

2.5 ANBEFALING

Det anbefales at norske myndigheter:

- Gjennomfører en helhetlig vurdering av hensiktsmessigheten av rentestressene basert på et bredere og mer representativt datagrunnlag for norske renter
- Vektlegger metodiske svakheter og estimeringsusikkerhet i eksisterende backtester
- Tar initiativ til dialog med EU-kommisjonen og EIOPA om behovet for en NOK-spesifikk kalibrering.

3 VOLATILITETSJUSTERING (VA)

DNA merker seg at endringene i Solvens II innebærer at volatilitetsjusteringen i større grad skal beregnes på grunnlag av det enkelte foretaks eiendeler og forsikringsforpliktelser. Dette innebærer en mer selskapsspesifikk og risikosensitiv tilnærming, der beregningen i større grad skal reflektere foretakets faktiske eksponering mot spreadrisiko, durasjonsstruktur, aktivallokering og forpliktelsesprofil.

Etter DNAs vurdering er dette prinsipielt i tråd med Solvens II-regelverkets risikobaserte utgangspunkt. En mer foretaksspesifikk volatilitetsjustering kan gi et bedre uttrykk for hvordan kortsiktige markedsbevegelser påvirker foretakets økonomiske balanse, særlig for foretak med langsiktige forpliktelser og en investeringsstrategi som understøtter disse forpliktelsene.

Samtidig vil DNA understreke at økt foretaksspesifisitet også medfører økt behov for metodisk klarhet. Når beregningen i større grad avhenger av foretakets egen portefølje, forutsetninger og risikoprofil, blir det avgjørende at kravene til metode, datagrunnlag, dokumentasjon og validering er tydelige og forutsigbare. Økt granulering gir ikke nødvendigvis bedre risikomåling dersom datagrunnlaget er svakt, parameterusikkerheten er høy eller kravene praktiseres ulikt over tid.

DNA har forståelse for at foretak som benytter volatilitetsjusteringen må kunne dokumentere at justeringen anvendes på en forsvarlig og etterprøvbar måte. Samtidig mener DNA at dokumentasjonskravene bør begrenses til det som følger av minimumskravene i det europeiske rammeverket, herunder EIOPAs forventninger og eventuelle utfyllende regler. Dokumentasjonskravene bør ikke utvikles til et særnorsk tillegg av analyser, sensitiviteter eller prosesskrav. Dersom dokumentasjonskravene blir mer omfattende enn det som følger av det europeiske rammeverket, kan det svekke harmoniseringen og gjøre bruken av volatilitetsjusteringen mindre forutsigbar i Norge.

Selv om det er foreslått at foretak som allerede benytter volatilitetsjustering ikke skal søke på nytt, kan omfattende nye dokumentasjonskrav i praksis fungere som en implisitt ny godkjenningssprosess. Det kan skape usikkerhet om videre bruk av justeringen og redusere stabiliteten i foretakenes kapitalstyring og solvensplanlegging.

Fra et aktuarfaglig perspektiv er kontinuitet i beregningsmetodikk viktig. Foretakene må kunne analysere utviklingen i solvensposisjon, risikoprofil og kapitalbuffer over tid på et sammenlignbart grunnlag. Dersom adgangen til å benytte volatilitetsjusteringen blir usikker som følge av uklare dokumentasjonsforventninger, kan kvaliteten i både intern styring og ekstern rapportering svekkes.

DNA mener derfor at det bør klargjøres hvilke dokumentasjonskrav som gjelder både ved første gangs bruk og ved videre bruk av volatilitetsjusteringen. Kravene bør være:

- risikobaserte
- forholdsmessige
- metodisk tydelige
- harmonisert med EIOPA
- forutsigbare for eksisterende og nye brukere

DNA støtter en mer selskapsspesifikk beregning av volatilitetsjusteringen, men understreker at økt risikosensitivitet må balanseres mot modellrisiko, parameterusikkerhet og operasjonell gjennomførbarhet.

4 SMÅ FORETAK

I avsnitt 2.1.2 Endringsdirektivet står det skrevet at "Ifølge solvens II-direktivet artikkel 4 skal mindre selskaper som oppfyller nærmere angitte unntakskriterier, ikke omfattes av direktivet med mindre de selv ønsker å ha konsesjon som forsikringsforetak." Her er det behov for en klargjøring om det betyr at disse foretakene vil falle utenfor hele regelverket som gjelder for forsikringsforetak.

5 PROPORSJONALITET

DNA støtter at Solvens II-revisjonen styrker forholdsmessighetsprinsippet, herunder nye rammer for små og ikke-komplekse foretak og adgang til konkrete rapporterings- og dokumentasjonslettelser. Dette er i tråd med et risikobasert regelverk, der kravene bør tilpasses foretakets størrelse, kompleksitet og risikoprofil.

DNA mener likevel at den praktiske anvendelsen i Norge bør konkretiseres tydeligere. Forholdsmessighet må ikke bare fremgå som et generelt prinsipp, men gi reelle lettelser i praksis. Det bør derfor klargjøres hvilke tiltak som kan benyttes direkte, hvilke som krever søknad eller særskilt vurdering, og hvilke kriterier Finanstilsynet vil legge til grunn.

DNA mener lettelser bør særlig gis der kravene har begrenset betydning for vurderingen av foretakets solvensposisjon, risikoprofil og kapitalbehov. For foretak med enkel produktstruktur, begrenset kompleksitet og stabil risikoprofil bør dokumentasjons- og rapporteringskrav kunne være mindre omfattende enn for mer komplekse foretak.

DNA anbefaler derfor at Finanstilsynet tidlig gir praktisk veiledning om anvendelsen av forholdsmessighetstiltak, og at veiledningen tydeliggjør:

- hvilke konkrete lettelser som gjelder for små og ikke-komplekse foretak
- når det kreves søknad eller særskilt tillatelse
- hvilke dokumentasjonskrav som forventes
- hva som eventuelt er nasjonale tilleggskrav

DNA støtter styrkingen av forholdsmessighet, men understreker at verdien av endringene avhenger av at lettelsene blir konkrete, forutsigbare og praktisk anvendbare for foretak med lav kompleksitet og begrenset risikoprofil.

6 FLOMRISIKO OG NATURKATASTROFEMODUL

DNA er positiv til at det legges opp til samarbeid med Norsk Naturskadepool og øvrige relevante aktører om metode og rapportering for flomrisiko.

Flomrisiko må etter DNAs vurdering analyseres med utgangspunkt i norske forhold, herunder eksisterende naturskadeordning, risikodeling, reassuranse og faktisk netto eksponering for det enkelte foretak. En actuarielt forsvarlig beregning av kapitalkrav for flomrisiko forutsetter at modellen reflekterer hvordan risikoen faktisk bæres og fordeles i det norske markedet.

Det er særlig viktig å unngå dobbelttelling av risiko. Dersom standardmetoden ikke tar tilstrekkelig hensyn til den norske naturskadeordningen og relevante risikodelingsmekanismer, kan kapitalkravet bli mindre risikokorrekt. DNA mener derfor at videre metodearbeid bør bygge på et transparent datagrunnlag og en felles forståelse av brutto risiko, netto risiko, reassuranseeffekt og utlikningsmekanismer.

7 RAPPORTERING

DNA vil understreke at rapporteringskravene under Solvens II allerede er omfattende, og omfatter både kvantitativ rapportering, tilsynsrapportering, offentlig rapportering og dokumentasjon av risikostyring og kapitalstyring. Solvens II-revisjonen innebærer enkelte forenklinger og forholdsmessighetstiltak, men samtidig vil nye eller endrede krav knyttet til blant annet bærekraftsrisiko, likviditetsrisiko, makroøkonomiske analyser og offentlig rapportering kunne øke den samlede rapporterings- og dokumentasjonsbyrden.

Fra et aktuarfaglig perspektiv er det viktig at rapporteringskravene utformes slik at de gir bedre risikoforståelse, mer konsistent databruk og mer relevant tilsynsinformasjon. Rapportering bør ses som en integrert del av foretakenes risikostyringssystem. Dersom samme risikoforhold må analyseres, dokumenteres og rapporteres flere ganger i ulike formater, øker risikoen for inkonsistens, dobbeltarbeid og svekket kvalitet i den underliggende risikovurderingen.

DNA mener derfor at rapporteringskravene bør vurderes samlet på tvers av Solvens II, IRRD, DORA og bærekraftsregelverket. IRRD vil innføre ytterligere krav til planer, beredskap, informasjon og vurderinger knyttet til gjenoppretting og krisehåndtering. Dette kommer på toppen av allerede etablerte Solvens II-prosesser, særlig ORSA, risikostyringsdokumentasjon, aktuarfunksjonens vurderinger, kapitalplanlegging og tilsynsrapportering.

DNA anbefaler derfor at gjennomføringen legger vekt på redusert detaljeringsgrad der informasjonen har lav tilsynsmessig merverdi, lavere rapporteringsfrekvens der risikoen er stabil eller godt dokumentert gjennom andre prosesser, og bedre harmonisering mellom tilgrensende regelverk. Formålet bør være at rapportering bidrar til mer presis risikomåling og bedre tilsyn, ikke bare til større dokumentasjonsvolum.

7.1 LETTELSE I RAPPORTERING

DNA støtter de foreslåtte lettelsene i rapportering, herunder redusert kvartalsrapportering, mulighet for unntak fra detaljrapportering og lavere frekvens for regelmessig tilsynsrapportering der dette er risikomessig forsvarlig. Slike tiltak er i tråd med forholdsmessighetsprinsippet og kan bidra til at rapporteringen i større grad tilpasses foretakenes størrelse, kompleksitet og risikoprofil.

DNA vil likevel understreke at lettelser i rapportering må realiseres i praksis. Også forenklinger kan kreve betydelig implementeringsarbeid dersom det er uklart hvilke krav som endres, hvilke krav som videreføres, og hvilke nasjonale forventninger som kommer i

tillegg. Endringer i rapporteringsomfang kan påvirke datamodeller, kontrollrutiner, systemoppsett, avstemminger, valideringsregler og interne ansvarsprosesser.

Det er derfor viktig at Finanstilsynet gir tydelig veiledning på et tidlig tidspunkt. Slik veiledning bør beskrive hvordan rapporteringslettelsene forventes praktisert, hvilke foretak som kan omfattes, hvilke kriterier som vil bli lagt til grunn, og hvordan foretakene skal dokumentere at vilkårene er oppfylt. Tidlig avklaring vil redusere implementeringsrisiko og bidra til en mer effektiv overgang til nytt regelverk.

DNA mener også at nasjonale forventninger bør fremgå klart. Dette er viktig både for etterlevelse, sammenlignbarhet og effektiv ressursbruk.

DNA anbefaler derfor at Finanstilsynet:

- publiserer nasjonal veiledning om rapportering på et tidlig tidspunkt
- presiserer hvilke krav som er EU-baserte og hvilke som eventuelt er nasjonale tilleggskrav
- legger til rette for at foretakene kan gjenbruke eksisterende risikodata og analyser
- vurderer rapporteringskrav opp mot faktisk tilsynsmessig nytte og ikke bare formell informasjonsfullstendighet

7.2 HARMONISERING MOT IRRD

DNA mener at rapportering under Solvens II og IRRD må vurderes samlet. Begge regelverkene vil stille krav til analyser av risiko, kapital, likviditet, styring, beredskap og foretakenes evne til å håndtere stressede situasjoner. Dersom kravene utvikles i parallelle løp uten tilstrekkelig samordning, kan foretakene bli pålagt å rapportere samme underliggende risikoforhold flere ganger, med ulike definisjoner, ulike tidshorisonter og ulike dokumentasjonskrav.

Et konsistent risikobilde forutsetter at data, forutsetninger og begreper brukes på en enhetlig måte. Dersom Solvens II-rapportering, ORSA, IRRD-planer, DORA-vurderinger og bærekraftsrapportering bygger på ulike definisjoner av samme risikoforhold, øker risikoen for metodisk inkonsistens. Det kan også gjøre det vanskeligere for både foretak og tilsyn å vurdere den samlede risikoen på en presis og etterprøvbar måte.

DNA mener derfor at det bør avklares hvilke deler av Solvens II-rammeverket som kan gjenbrukes i IRRD-sammenheng. Dette gjelder særlig informasjon fra ORSA, kapitalplanlegging, likviditetsanalyser, stresstester, aktuarfunksjonens vurderinger, risikoprofil, tekniske avsetninger, reassuranseprogrammer og styringssystemet.

Særlig bør sammenhengen mellom ORSA og IRRD avklares. ORSA gir allerede en fremoverskuende vurdering av risiko, solvens, kapitalbehov og sårbarhet under stress. Der IRRD krever tilsvarende vurderinger av gjenopprettingsevne, kritiske funksjoner, kapitaltiltak eller likviditetstiltak, bør ORSA-analyser kunne gjenbrukes når metodikk og innhold er relevant.

DNA vil også fremheve behovet for koordinering internt hos tilsynsmyndighetene. Solvens II, IRRD, DORA og bærekraft berører ulike fagområder, men risikoene som analyseres er ofte sammenhengende. For eksempel vil likviditetsrisiko, markedsrisiko, forsikringsteknisk

risiko, operasjonell risiko og IKT-risiko kunne påvirke både solvensposisjon, gjenopprettingsmuligheter og krisehåndtering. En effektiv og risikobasert tilsynspraksis forutsetter derfor at ulike fagmiljøer hos tilsynsmyndighetene har en felles forståelse av forsikringsforetakenes forretningsmodeller, produktstruktur og risikodrivere.

Dette er særlig viktig fordi skadeforsikring og livsforsikring har ulike risikoprofiler. Skadeforsikring vil ofte være mer preget av reassuranse, naturskaderisiko, kortere forpliktelser og skadeinflasjon, mens livsforsikring i større grad påvirkes av langsiktige garantier, rentefølsomhet, bufferfond, kundemidler og langsiktig aktiv-passiv-styring. IRRD-rapportering og Solvens II-rapportering bør derfor ikke harmoniseres gjennom standardiserte skjemaer alene, men gjennom en forståelse av hvilke risikodrivere som faktisk er relevante for ulike typer foretak.

DNA mener at samordning mellom Solvens II og IRRD bør ha som mål å unngå:

- dobbeltrapportering av samme risiko
- ulike definisjoner av samme nøkkelbegreper
- inkonsistente datagrunnlag
- overlappende dokumentasjonskrav
- ulike tidshorisonter for analyser som bør være sammenhengende
- parallelle prosesser for ORSA, gjenopprettingsplaner og krisehåndteringsinformasjon

DNA anbefaler at myndighetene etablerer en tydelig tverrfaglig tilnærming til implementeringen. Det bør sikres at fagmiljøer som arbeider med IRRD har tilstrekkelig innsikt i Solvens II, herunder forsikringstekniske avsetninger, kapitalkrav, ORSA, aktuarfunksjonen og forskjeller mellom skade- og livsforsikring. Tilsvarende bør Solvens II-relaterte vurderinger ta hensyn til de nye kravene som IRRD vil stille til beredskap, gjenoppretting og eventuell krisehåndtering.

Formålet bør være ett samlet og konsistent informasjonsgrunnlag for tilsyn og kriseberedskap. Når samme data og analyser kan benyttes på tvers av regelverk, styrkes både effektiviteten og kvaliteten i risikostyringen. Dette vil også redusere ressursbruk til ren rapporteringsproduksjon og frigjøre kapasitet til analyse, kvalitetssikring og aktiv risikostyring.